



Estapé respon

De disset autonomies, només en preocupa una

Fabián Estapé

—Professor Estapé, assistim a un atac conjunt del PSOE i el PP contra l'autogovern de les comunitats?

—De moment, el PP ha declarat més clarament aquest atac que no pas el PSOE. Per una banda, es parla de reduir l'autonomia, i per una altra, de tallar la cresta de les autonomies d'acord amb Brussel·les. I el PSOE és més partidari de la segona opció.

—Ara que potser s'acaba ETA, la limitació de l'autogovern serà el punt de trobada dels partits espanyols?

—Sí, però els sortiria massa car. Ni que ho vulguin, no tindran valor de fer-ho, perquè el seu desig seria retallar només l'autonomia de Catalunya.

—El café per a tothom va ser un error?

—Sí. Aleshores, tot semblava poc per a garantir l'estabilitat d'Espanya. I el 23F va donar la raó als qui teníem por.

—Creieu que Madrid acabarà intervenint en alguna comunitat autònoma que no compleixi els objectius de contenció del dèficit?

—Si poden intervenir només Catalunya, ho faran. Les dues que s'han mostrat disposades a posar-hi el coll són la Rioja i les Canàries. Mireu si a la Rioja estan contents, que tenen un parlament com el de Catalunya.

—Artur Mas diu que la mala situació financera de la Generalitat és culpa del tripartit.

—Ha estat molt elegant, el senyor Mas...

—I el model de finançament de la LOFCA, no en té una mica de culpa?

—I tant, aquest finançament no és gaire útil. Però encara em preocupa la situació de les caixes i els bancs.

—L'estat podria arribar a vetar l'emissió de deute que vol fer la Generalitat, d'uns 11.000 milions d'euros?

—És clar que sí. Un dia o altre passarà, 11.000 milions és excessiu. Hi ha moltes partides de despesa que no es poden explicar. Que comencin a retallar-les.

—El PSOE insisteix a dir que no hi haurà retallada de competències en cap cas. Confiaríeu plenament en la promesa del PSOE?

—No puc confiar-hi plenament. Algú va creure la promesa de Zapatero sobre l'Estatut?

—El Financial Times preveu que Zapatero no repetirà com a candidat a les eleccions espanyoles. Corroboreu aquest pronòstic?

—I on és el substitut? Ara per ara, no tenen ningú prou sòlid. I no dic pas que Zapatero sigui sòlid!

—José Maria Aznar té una nova feina. Assessor d'Endesa, una empresa que coneix bé el seu amic Manuel Pizarro. Hi té res a veure?

—Només cobrarà 200.000 euros. Però no sabem ben bé a què es dedicarà. L'empresa diu que només haurà d'atendre les relacions exteriors d'Endesa. El senyor Pizarro sempre ajuda Aznar, és clar. Són bons amics, i enemics tots dos de Rajoy.

—I Mariano Rajoy, repetirà com a candidat del PP, o algú altre li farà el llit? Per començar, Aznar creu que Rajoy és un tou.

—Rajoy té sort que les eleccions són d'aquí a un any, perquè si fossin una mica més tard, de segur que l'amagaven. Aquest home és el que ha dit que parlar català al Senat no és d'un país normal. Ell sí que no és normal!

Gemma Aguilera

L'entrellat



Toni Canyís

Por i renúncies

És evident que aquesta crisi la pagaran els treballadors. No descobrirem res. La situació de les finances públiques, l'envestida dels mercats i les exigències del paraigua de salvament europeu desembiquen sense remei en la retallada de drets socials, prestacions de desocupació, pensions, ajudes familiars, serveis a la dependència, sanitat. Alguns cops de tisora ja se senten i uns altres comencen a albirar-se. Si l'estat del benestar recula a tot Europa, és clar que s'ha de degradar també aquí, per incipient que sigui. Però amb les retallades socials no n'hi haurà prou, ni tan sols amb la reforma laboral aprovada l'any passat. L'esperança de sortir de la crisi anirà acompanyada de noves retallades salarials i de drets dels treballadors. Hi ha una part important de la població activa que ja els ha perduts tots, els drets laborals, perquè s'ha quedat sense feina. I a partir d'ara a la resta els tornarà a tocar el rebre si volen mantenir la feina. La prova que ja en són conscients és el referèndum de Nissan, on el 70% de la plantilla ha acceptat de treballar més i de manera més flexible, pel mateix sou, en canvi de tenir la feina garantida uns quants anys. Devien mirar de cua d'ull els treballadors italians de la Fiat de Torí, que han renunciat fins i tot a les baixes per malalties lleus i al dret de vaga. A la pressió a la baixa que han fet durant anys els sous minsos dels països emergents o l'arribada d'immigrants, s'hi afegeix arreu la dels desocupats sense feina ni subsidis. El govern espanyol ja prepara una reforma del sistema de negociació dels convenis que aplicarà si sindicats i patronal no es posen d'acord —cosa ben probable— i que serà un nou pas cap a la desregulació. Tothom està disposat a fer sacrificis per a sortir de la crisi, però per què cal que siguin tan forts i afectin sempre els mateixos?

Periodista